

РЕШЕНИЕ

№ 348

гр. София, 23.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Веселин Пенгезов

Членове: Вера Цветкова
Десислав Любомиров

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
в присъствието на прокурора А. Б. Х.
като разгледа докладваното от Веселин Пенгезов Въззивно частно
наказателно дело № 20221000600914 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.457, ал.7 от НПК.

Образувано е по жалба, подадена от П. И. П. срещу протоколно определение от 04.08.2022 г., постановено по НЧД № 2086/22г. на СГС, НО, 23-ти състав, с което е приета за изпълнение Присъда на Областен съд Мюнхен, влязла в сила на 13.02.2021г. за извършени в периода от 18.11.2018г. до 12.02.2019г. в гр. Мюнхен престъпления по параграфи 232, ал.1, № 1, ал.3, № 3 181-а, ал.1, № 2 от НК на ФР Германия, за които българският гражданин П. е осъден на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години при първоначален „общ“ режим.

В жалбата са релевирани доводи за неправилност на съдебния акт в частта касаеща зачетения период от време, през който осъденото лице е било задържано, като се настоява, че дните, които следва да се приспадат са 610. Отправена е молба да бъде взет предвид и периода, през който лицето е било условно предсрочно освободено от изтърпяване на наказанието по присъдата на чуждестранния съд. В допълнение иска да бъде освободен предсрочно от неизтърпяната част от наказанието, като му се определи изпитателен срок.

В съдебно заседание пред въззивния съд, осъденият П. П., редовно призован, се явява лично, без процесуален представител. Същият поддържа жалбата, като настоява да му бъдат правилно приспаднати дните. Отправя молба да му бъде променен и режима на наказанието, тъй като има малко дете. По отношение на искането за УПО, уточнява, че не поддържа

същото.

В предоставената му последна дума, моли да му бъдат зачетени дните, които е изтърпял в затвора и определените от немския съд.

Представителят на САП намира жалбата за неоснователна и настоява същата да бъде оставена без уважение. Счита, че с жалбата се цели единствено да се внесе някакво внушение за неправилност на издаденото определение на СГС в частта относно определения първоначален режим за изтърпяване на наказанието и по[1]правилното приспадане на времето, приложимо към тази хипотеза, без да се сочат конкретно съществени нарушения на процесуалните правила. В този смисъл настоява за потвърждаване на постановеното определение.

Софийският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за законосъобразността на обжалваното определение на първоинстанционния съд, намери за установено следното:

С определение от 04.08.2022г., по ЧНД №2086/2022г., Софийският градски съд, НО, 23-ти състав е приел за изпълнение Присъда на Областен съд Мюнхен, влязла в сила на 13.02.2021 г., с която българския гражданин П. И. П. /с установена самоличност/ е признат за виновен за престъпления по параграфи 232, ал.1, № 1, ал. 3, № 3 181-а, ал.1, № 2 от НК на Федерална Република Германия, извършени в периода от 18.11.2018 г. до 12.02.2019 г. в гр. Мюнхен, за които е осъден на общо наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 (три) години, съответстващи на престъпления по чл. 159-а, ал. 2, т.6, връзка ал.1, връзка чл. 20, ал. 2, връзка ал.1 от НК на Република България, като на основание чл. 57, ал. 1 т. 3 от ЗИНЗС е определил наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 3 (три) години да бъде изтърпяно при първоначален „общ“ режим. Със същото определение, съдът е зачел и приспаднал времето от 01.07.2019 г. до 24.07.2019 г., през което българският гражданин П. е бил задържан на територията на Република България за предаването му на съдебните власти на Федерална Република Германия, както и периода от 25.07.2019 г. до 05.02.2021 г., през който е търпял мярка за неотклонение „задържане под стража“ на територията на Федерална Република Германия.

На първо място, следва да бъде уточнено, че производството по трансфер на осъдени лица, регламентирано в Глава тридесет и шеста, Раздел I НПК и Конвенцията за трансфер на осъдени лица, влязла в сила за Р. Б на 15. 09. 1994г., цели решаването на въпросите, свързани с изпълнението в Р. Б на наказания, които са наложени с присъди, постановени от чуждестранни съдилища спрямо български граждани. Разпоредбите на чл.457 НПК и чл. 9 и сл. КТОЛ установяват компетентността и правомощията на българския съд, приемащ за изпълнение присъда на друга държава, включително процедурата и реквизитите на акта, с който дължи произнасяне. Важно е изрично да се подчертае, че приемащият съд, в случая българският, е с ограничени правомощия и в този смисъл той не може да ревизира присъдата, която приема за изпълнение, пререшавайки който и да било от въпросите по същество, които вече са били решени с нея, доколкото последното е изцяло от компетентността на съдебните органи на държавата, която я е постановила- чл. 459, ал. 1

НПК; чл. 13 КТОЛ.

Доколкото въззивният съдебен състав извършва цялостен служебен контрол за законосъобразност на обжалваното определение, следва да се подчертае, че първоинстанционният съд правилно е разрешил въпросите, касаещи приемане на присъдата на чуждия съд за изпълнение на компетентните органи на Република България. Налице са условията на чл. 3 от Конвенцията за трансфер на осъдени лица, ратифицирана със закон, приет от 36 Народно събрание на 27.4.1994 г. – осъденият П. е гражданин на Република България; присъдата на Областния съд в Мюнхен, влязла в сила на 13.02.2021 г., е окончателна; остатъкът от наказанието е по-голям от 6 месеца; осъденият е дал съгласието си за трансфера. Законосъобразно, съставът на градския съд е приел и наличието на предпоставката на чл. 3, т. 1, б. „е“ от Конвенцията, като е констатирал, че престъплението, за което е осъден П. във ФР Германия представлява такова и по наказателния закон на Република България, а именно по чл. 159-а, ал. 2, т. 6, вр. ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, тъй като лицето е осъдено за набиране на лица, с цел да бъдат използвани за развратни действия, при наличието на системност, което изцяло покрива съставомерните признаци на посоченото по-горе престъпление по българския наказателен закон.

Предмет на въззивната жалба е определеният от първата инстанция размер на зачетените дни, които са приспаднати от наказанието „лишаване от свобода“, както и първоначалния режим на изтърпяване на наказанието. Всички аргументи, които релевира осъденият български гражданин се отнасят до излагане на факти, които имат значение при индивидуализация на наказанието. В процедурата по чл. 457 и сл. НПК българският съд няма правомощия за проверява и пререшава въпросите, които са били предмет и съдържание на присъдата на чуждия съд. А видът и размерът на наказанието са неизменна част от присъдата, чието приемане за изпълнение се иска. Единствените хипотези, в които българският съд може да интервенира в присъдата, чието изпълнение приема, са тези по чл. 457, ал. 4 и ал. 6 НПК, но в случая, както правилно е коментирал градският съд, така установената квалификация на престъпленията по българския наказателен закон, не предполага редукция на наложеното от немския съд наказание, съответстващо на минимума, предвиден в българския НК. Друго намаляване на наказанието в тази процедура не е възможно. Според чл. 12 от Конвенция за трансфер на осъдени лица, възможно е приложението на правите институти на помилването и амнистията или други, свързани със смекчаване на наказанието (например условно предсрочно освобождаване, каквото искане се съдържа в жалбата на осъдения), които са уредени в Конституцията или законите на изпълняващата държава. Прилагането на правните институти, свързани със смекчаване на наказанието, обаче са предмет на други производства и други компетентни органи и не са част от процедурата по трансфер на осъдени лица.

По въпроса относно точното приспадане и зачитане на времето, през което осъденият е търпял мярка за процесуална принуда, законосъобразно решаващият съд е взел предвид само периодите: от 01.07.2019 г. до 25.07.2019 г., през който българският гражданин П. е бил задържан в Република България за предаването му на немските съдебни власти и от

25.07.2019 г. до 05.02.2021 г., в който период П. е търпял мярка за неотклонение „задържане под стража“ на територията на ФРГ, доколкото последните са единствено меродавни при зачитане периода при изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“, тъй като след тази дата същият е освободен от затвора във ФРГ. С оглед което се явява ирелевантно обстоятелството дали след тази дата същият е бил условно предсрочно освободен, респективно последното не може да послужи като основание за зачитане и приспадане на посочения период от страна на българския съд в настоящата процедура.

По оплакването относно постановения режим на изтърпяване на наказанието:

Съгласно разпоредбата на чл. 457, ал. 3 НПК, СГС следва да определи първоначален режим на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“, а какъв е възможния първоначален режим е разписано в нормата на чл. 57 от специалния по отношение на НПК закон - ЗИНЗС. Видно от съдържанието на същата и при съобразяване на изричния регламент на чл. 70, ал. 1 ЗИНЗС, определянето на "Лек" режим на изтърпяване на наказанието, който да е първоначален, е изключено по силата на закона. Въпросът за замяната на режима на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ в по-лек е от компетентността на началника на затвора и може да бъде поставен за разглеждане при наличието на предпоставките за това по реда на чл. 66 ЗИНЗС.

Посочените доводи обуславят неоснователност на жалбата на осъдения П. по изложените в нея съображения, поради което определението следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 457, ал. 7 НПК, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 04.08.2022 г., постановено по НЧД № 2086/22г. на СГС, НО, 23-ти състав, с което е приета за изпълнение Присъда на Областен съд Мюнхен, влязла в сила на 13.02.2021г. за извършени в периода от 18.11.2018г. до 12.02.2019г. в гр. Мюнхен престъпления по параграфи 232, ал.1, № 1, ал.3, № 3 181-а, ал.1, № 2 от НК на ФР Германия, за които българският гражданин П. е осъден на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години при първоначален „общ“ режим.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____